
GILLES
LEGARDINIER
ZÍTRA ZAČNU
NOVÝ ŽIVOT!

GILLES
LEGARDINIER

ZÍTRA ZAČNU NOVÝ ŽIVOT!

2012

DOMINO

Copyright © 2011 by Éditions Fleuve Noir,
Département d'Univers Poche
Translation © 2012 by Slavomír Míča
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu DEMAIN, J'ARRÊTE,
vydaného nakladatelstvím Éditions Fleuve Noir, Paříž 2011,
přeložil Slavomír Míča
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Denisa Jánská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-764-2

1. kapitola

Znáte někoho, kdo na oslavu svého rozvodu uspořádá večírek? Já ano. Obvykle oslavují spíš budoucí manželé. O víkendu slyšíte jejich auta troubit, když jedou v koloně z radnice. Po rozlučce se svobodou jich po ulicích chodí celé zástupy a jsou legračně oblečení nebo polonazí. Za ohlušujícího rámusu předvádějí všem těm nudným lidem okolo sebe radost, s níž se loučí se svobodou – a to leckdy až po pětatřicítce… Než uběhne první rok, 19 % z nich se podle statistik rozvede. To už nikdo nehází konfety. Až na Jérôma.

Na jeho prvních dvou svatbách jsem nebyla, na té třetí už ano. Tři svatby a tři rozvody ve dvaatřiceti, to už ve vás budí hodně otázek. Přísloví přece říká: „Po druhém ztroskotání už na moře znovu nevypluješ.“ Lidová moudrost neriskovala použití vyšší číslovky.

Mezi námi, Jérômův rozvodový večírek mi přijde mnohem vydařenější než jeho svatební hostina. Nikdo se tady nepřetvařuje ani nepředvádí, není třeba dodržovat povinná snobská pravidla. Můžu se vykašlat na příliš úzké šaty i na lodičky s tak nechutně vysokými podpatky, že kdybych spadla, mohla bych se klidně zabít. Nikdo pokorně nežádá o příspěvek na obnovu kostela. Není tu žádné sváteční menu s jídly, která plavou v nestravitelných

omáčkách, a už vůbec žádné přiblblé vtípky strýčka Gérarda, kterého navíc ani nikdo nepozval. Jsou tady jen lidi, které má Jérôme rád a před kterými se nestydí říct: „Zase to nevyšlo, ale s vámi je mi dobře." Myslím, že jsem dokonce mezi hosty zahlédla i jeho první ženu.

Takhle jsem se jednu říjnovou sobotu ocitla v pěkném bytě přeplněném lidmi, kteří se upřímně baví díky Jérômovi. Ještě je brzy, tak se na sebe jen usmíváme a náhodně spolu prohodíme pár slov. Panuje tu taková surrealistická, a přitom uvolněná atmosféra, ve které všichni mluví o tom, co ve svém životě pokazili a čeho litují. Člověk by si mohl myslet, že jde o zpovědi členů „Klubu ztroskotanců". Jérôme zahájil večírek proslovem:

„Díky všem, že jste přišli. Není co slavit, leda tak mou velkou radost, že vás znám. Všichni patříte do mého života. Pro jistá individua bych rád hned na začátku upřesnil, že dárky, které jste mi přinesli, se nebudou proplácet. Jak vidíte, dnes na sobě nemám hezký oblek. Už nepočítám s tím, že mi přispějete na svatební cestu, koneckonců už nemám ani ženu, se kterou bych jel. Nevěděl jsem, že jsem schopný takové zvrhlosti, ale tak nějak se ptám sám sebe, jestli k rozvodu s Marií nedošlo jen proto, že jsem měl chuť pro vás uspořádat večírek. Všechno to beru na sebe. Můj dárek pro vás je, že budu tím nejhorším, odstrašujícím případem, tím úplně na dně. Jestli se někdy budete cítit hrozně, jestli budete pátrat po tom, kdo může za vaše prohry, a budete se na sebe zlobit, vzpomeňte si na mě a já upřímně doufám, že vám hned bude líp."

Všichni se smáli a tleskali. Pak jedna z přítomných začala vyprávět historku o tom, jak ji před třemi týdny vyhodili z práce, protože dostala záchvat smíchu kvůli takovému malému rozrušenému chlapíkovi, který tam po ní vyjel. Považovala ho za obchodníka plného testosteronu, a on to zatím byl mladý dobře oháknutý ředitel největšího klienta jejího šéfa… Nezaměstnaná, a k tomu mrtvá smíchy. Což byli okamžitě i všichni ostatní.

Večírek odstartoval svižně, jedni se svěřovali druhým, lidi si měli navzájem co říct. Nemluvili ale o televizi ani o ostatních zbytečnostech, které v našich životech naprosto bez užitku zabí-

rají místo. Nikdo se nepotřeboval opít, aby byl vtipný a cítil se dobře. Byli jsme tu mezi svými, mezi chybujícími. Když se slaví narozeniny, něčí vítězství nebo nějaká šťastná událost, nikdy není taková atmosféra jako tady. Na takových oslavách je pokaždé nějaká hvězda nebo pár, kteří jsou osamocení na svém piedestalu, a ostatní okolo se na ně dívají. S oslavou našich proher bychom to tam asi vyhráli… Tady není žádné pódium, žádná falešná sláva, prostě máme radost, že žijeme. Zažili jsme všichni asi víc smutných věcí než těch, na které můžeme být hrdí. V každém případě já se ten večer o sobě mluvit neodvážila, přestože jsem slyšela hodně příběhů, které mě zbavily mých vlastních komplexů. Příliš mnoho strachu a studu. A přitom bych toho mohla tolik vyprávět! Kdybych se měla svěřit se vším, co jsem kdy pokazila, potřebovala bych na to celé měsíce, možná i víc, a to bych ještě musela mluvit hodně rychle…

Na ten večírek jsem přišla, abych byla s Jérômem, abych na všechno zapomněla a strávila tam pár pěkných chvil. Moje očekávání se naplnilo. Nicméně ani takové moc fajn věci nezabrání osudu, aby vás spustil z očí. Nikdy nevíte, v jaké chvíli vám půjde po krku a jakým způsobem. Já byla na řadě právě ten večer a posel, kterého mi osud poslal, vypadal dost legračně.

Šla jsem se nadýchat trochy čerstvého vzduchu na balkón a ocitla se ve společnosti všech kuřáků, kteří se tam schovávají jako zločinci na útěku. Byla tma a trochu zima. Pozorovala jsem čtvrť pod sebou. Jérôme bydlí v pátém patře a má nádherný výhled na střechy a na vedlejší park. Opřela jsem se o hliníkové zábradlí. Bylo úplně ledové. Zhluboka jsem se nadechla a ke své smůle jsem místo čerstvého nočního vzduchu nasála do plic něco ne úplně voňavého, co kouřil jeden vyšší chlapík opodál. Zakašlala jsem a zkusila štěstí ještě jednou. Hlavně to nevzdávat! Tentokrát už to bylo dobré, plíce mi zaplnil čerstvý vzduch. Ze svého místa jsem občas slyšela smích, který se mísil s hlukem usínajícího města. Cítila jsem se naprosto vyrovnaná. Radostí mě až lehce mrazilo.

Začala jsem přemýšlet nad vším, čím jsem prošla během několika posledních měsíců. Cítila jsem se dostatečně dobře na to,

abych na všechno mohla myslet s odstupem, jako by šlo o příběh jiné ženy, kterou můžu pozorovat zdálky. Nepřipadalo v úvahu, že by se mi v hlavě vynořily nějaké opravdové otázky, protože s těmi to nikdy nedotáhnu do konce. Je jich moc a jsou příliš pravdivé. Prostě jsem hledala nějaký celkový pohled na věc, neutrální, nezúčastněný, takový, abych se cítila aspoň na chvíli v bezpečí a mohla se po celém tom svém bitevním poli pohybovat bez jakéhokoliv rizika.

V tu chvíli jsem na sobě ucítila něčí neodbytný pohled. Otočila jsem se za ním a uviděla takového spíš mladšího muže. Měl na sobě úžasný nezávislácký svetr, ze kterého jsem byla celá paf. Nevím proč, ale jeho obličej mi okamžitě připomněl veverčí hlavu. Legrační černá očička, malý hbitý čumáček a zuby, kterými by mohl louskat ořechy. Zdravím svého posla osudu! Upřeně se na mě díval:

„Ahoj!“

„Dobrý večer.“

„Já jsem Kevin a ty?“

„Julie.“

„Ty jsi Jérômova kamarádka?“

„Jako všichni, co tady dneska jsou.“

„Ty, Julie, řekni mi – co nejhloupějšího jsi v životě udělala?“

Samotná otázka mě nevyvedla z míry tolik jako odpovědi, které se mi okamžitě začaly vybavovat. Mohla jsem mu vyprávět o tom, jak jsem při oblékání utíkala ze schodů a skončila na zemi s hlavou a rukama úplně nemožně uvězněnýma ve svetru. Výsledkem byla zlomená ruka, dvě naražená žebra a na bradě modřina, která zmizela teprve po víc než měsíci. Mohla jsem mu říct, že to bylo při opravě elektrické zásuvky, když jsem potřebovala obě dvě ruce na zašroubování krytky a nenapadlo mě nic lepšího než si dráty přidržet ústy. Ještě hodinu potom jsem měla okolo hlavy jiskřičky.

Mohla jsem mu odpovědět padesáti různými stejně legračními způsoby, ale neřekla jsem nic. Jeho otázka na mě zapůsobila jako facka. Vůbec netuším, kdo to ten Kevin byl. Pak už jsem s ním znovu snad ani nemluvila, ale hlavu jsem měla úplně zava-

řenou. Největší hloupost, jakou jsem kdy v životě udělala? Musela jsem si hodně namáhat mozek, protože jich byla pěkná hromada. Mohla jsem si vybrat, jestli jejich seznam uspořádám abecedně, nebo chronologicky. Jedno ale bylo jisté: tentokrát sama sobě musím odpovědět. Mozek mi nenechal žádný nouzový východ. Jako by to byl signál, že čeká na to, až mě pěkně skřípne tváří v tvář existenční otázce, kterou jsem si už dlouho odmítala položit.

Tak jsem si tedy řekla, že odpovím čestně a pravdivě. Jsem tady, abych vám vyprávěla, co nejhloupějšího jsem ve svém životě provedla.